

FOLK OG LAND

NR. 22. — 10. ARGANG

LØRDAG 5. AUGUST 1961

LØSSALG 75 ØRE

Arminius:

Militarismen i den tyske østsone

Noen tall som gir et annet bilde enn den kommunistiske propaganda



Østtyske kampgrupper utdannes i gâte- og huskamp

Under møtet med Kennedy i Wien uttalte som kjent Krustsjov at han ville ha en løsning på Tysklandsspørsmålet allerede i år, og han truet i den forbindelse på ny med å slutte separatfred med Øst-Tyskland. Det ville da bli østtyskerne som fikk herredømmet over tilgangene til Vest-Berlin.

Siden har den bebudede nye krise om Berlin og det delte Tyskland tilspisset seg, og det kan derfor ha sin interesse å se litt på hva Øst-Tyskland eller som vest-tyskerne kaller det Midt-Tyskland — egentlig re-

presenterer både tradisjonelt og med hensyn til militærmakt. For når det gjelder dette siste så er den vanlige forestilling om at Øst-Tyskland er et pasifistisk og u-militært stykke Tyskland i motsetning til Adenauers Tyskland temmelig langt fra det faktiske forhold.

Øst-Tyskland omfatter de gamle tyske kjerneland Mecklenburg, Sachsen, Thüringen og Brandenburg (Preussen), land hvis betydning i forbindelse med samlingen av Tyskland har historisk tradisjon. Det samme kan ikke uten videre sies om

de land Adenauer bygger sitt rike på. Dertil kommer at den gamle rikshovedstad Berlin ligger trygt forankret midt inne i Øst-Tyskland med alle de gamle regjeringskvartaler på østlige hender. Skulle vestmaktene nå måtte gi slipp på sitt fotfeste i Berlin, vil nok i fremtiden mange tanker gå over jernteppet mot det som for så mange står som «det egentlige Tyskland». Og en må vel da kunne slå fast at faren består for at det ikke blir Vest-Tyskland, men Øst-Tyskland som blir hovedeksponenten i samlingsbestrebelsene. Så meget mere som det vel etter hvert vil gå opp for alle vesttyskere at Adenauers venner og understøttere utenlands ikke er særlig nidkjære når det gjelder Tysklands samling — en tanke som nok vil gjøre seg gjeldende i mot.

*

Men hvorledes står det så til med de militære maktmidler i det gamle Preussen og Sachsen. En tør visst uten overdrivelse slå fast at en såvisst ikke svikter de gamle militaristiske tradisjoner.

Riktignok ble den nasjonale folkearmé i Øst-Tyskland offisielt først opprettet i januar 1956, men forut for dette skritt var det gått en tiårig forberedelsesperiode. For allerede våren 1946 tok man fatt på å bygge ut kadrene til denne østsonehær — altså lenge før vestmaktene hadde gått over fra under-

Så løsaktig var dommen over Quisling

Et enslig vitne forveksler hendelser 9. og 10. april 1940 og retten godtar det uten videre trass i tiltaltes protest



I lagmannsrettens dom over Vidkun Quisling heter det bl. a.: «Omtrent kl. 1 samme dag (9. april 1940) bisto han tyskerne med å trenge seg inn i Forsvarsdepartementets lokaler».

Hvor løsaktig disse dommen er i likhet med mesteparten av de andre er, vil fremgå av nedenstående redegjørelse fra beste hold. Det er grunn til å notere seg at retten her uten å bemøye seg med å undersøke saken nærmere, bygget på en vitneforklaring av en mann som åpenbart forvekslet hendelsene 9. og 10. april. Den avgjørende forskjell mellom 9. og 10. april i denne forbindelse er naturligvis, at hvis tildragelsen foregikk ved middagstider 9. april, opptrådte Quisling som en slags privat tysk hjelper, mens han den 10. april var landets statsminister, som i denne egenskap søkte å gjøre det motsatte av å hjelpe de tyske okkuperter, nemlig å forsvare norske institusjoner, deriblant Forsvarsdepartementet, mot å bli besatt av tyskerne.

Hvor nødvendig det er med en revisjon av det såkalte «rettsoppgjør» viser en episode fra Quislingsaken.

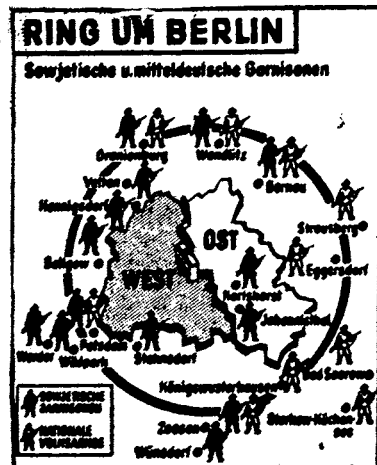
Den 10. april 1940 meldte organisasjonslederen i Hirden seg for Quisling, og fikk i oppdrag å samle Hirden. Ved 13-tiden samme dag, altså 10. april, kom Quisling i en bil og bad Organisasjonslederen om å følge seg til Forsvarsdepartementet. Det gjaldt for regjeringen Quisling å hevde sin stilling overfor tyskerne,

og hindre dem i å besette Forsvarsdepartementet. Quisling hadde fått vite at tyskerne var i ferd med å rykke inn i departementet.

Både Quisling og organisasjonslederen var sivilkleddet.

Forts. side 6

landsbyer ble det dengang forlagt en tropp av folkepolitiet innkasenert på saler. En (Forts. side 2)



trykkelse og plyndring til tanken på en vesttysk vepnet makt. Mens de allierte i sin del av Tyskland bare stilte opp lokale tyske politienheter i henhold til Potsdameravtalens bestemmelser, ble i østsonen etter anvisning av den russiske militærmisjon politiet sentralt oppbygget og ledet. I august 1946 ble det opprettet en sentral kommandomyndighet for folkepolitiet (DVdI). I mange



Alle gode orienteringsfolks ideal, det «pasifistiske» Øst-Tyskland.

Militarismen i østsonen -

(Forts. fra s. 5).

henviste til at det var nødvendig for «å beskytte borgernes privateiendom».

Sentralkommiteen for SED (Sosialistiske enhetsparti) medgav 14 år etterpå med kynisk åpenhet at en hadde stilt opp folkehærens kadrer allerede fra 1945 av:

31 oktober 1945 ble av SMAD (den russiske militæradministrasjon) tillatelse gitt til be-vepning av folkepolitiet. Dette var en betydningsfull og historisk hendelse. Det var fødselsstunden for den tyske arbeiderklassens vepnede krefter, fødselsstunden for de vepnede krefter til den første arbeider- og bondermakt i Tyskland.

Under oppbyggingen av folkepolitiet benyttet en foruten gammelkommunister også tyske offiserer og underoffiserer som hadde sluttet seg til forræderorganisasjonen FREIES DEUTSCHLAND. Disse siste er imidlertid senere etterhvert sjaltet ut.

Ved siden av de sentralt ledede folkepolitienheter stillet russerne også opp to andre militært utstyrte politiformasjoner, nemlig grense- og transportpolitiet. Allerede våren 1948 var den effektive styrke av grensepolitiet 10.000 mann og transportpolitiet tallet bortimot 5.000 mann. Det kan ha sin interesse i denne forbindelse å minne om at avtalen mellom russerne og de vestallierte gikk ut på at grense- og demarkasjonslinjene i Tyskland inntil avsluttelsen av en fredstraktat bare skulle bevoktes av allierte tropper.

Med oppstillingen av grensepolitiet i slutten av 1946 forberedte en den endelige avsnøring av Øst-Tyskland fra vesten, den som ble gjennomført med ett slag i 1948. I hele dette tidsrum inntil våren 1948 fantes det i Vest-Tyskland bare et kommunalt politi, som hverken var sentralt ledet eller underbragt i kaserner.

Under blokaden av Vest-Berlin begynte de russiske myndigheter å stille opp ytterligere militære enheter. Således fikk den daværende generalinspektør for folkepolitiet i mai 1948 oppdrag fra den russiske militærmisjon å stille opp hærkadrer i en styrke på 20.000 mann. Og to måneder senere 3. juli 1948 ble det av disse siktede kadrer under kommando av den tidligere major Hermann Rentsch stillet sammen vepnede og kasernerte militærenheter, som i løpet av de følgende 8 år fikk forskjellige maskeringsnavn. Først snakket en om «beredskapspoliti», i 1951 om «det tyske folkepolitis tjenestesteder», et år senere om «kasernert folkepoliti». Også det sentra-

le kommandosted fikk forskjellige slike dekknavn.

Endelig lot en altså 18. januar 1956 masken falle og det kasernerte folkepoliti ble til «den nasjonale folkearmé». Interessant er det å merke seg de nasjonalbolsjevikiske tendenser som herunder gjorde seg gjeldende. For 18. januar var en betydningsfull minnedag i Preussen. 18. januar 1701 ble kongeriket Preussen opprettet og den 18. januar 1871 skapte Bismarck det tyske rike. Også mange seirrike slag ble levert av preusserne den attende.

Ennu før «den nasjonale folkearmé» var blitt proklamert 18. januar 1956 var troppene i østsonen allerede en fast bestanddel av Warzavapakten. De østtyske militæravdelinger, som en utad offisielt benektet eksistensen av, ble allerede i mai 1955 stillet under den felles Warzavapakt-kommando ved marskalk Konjev. Han ble avløst i 1960 av marskalk Gretsjo.

I denne forbindelse kan det ha sin interesse å nevne hva den østtyske avis «Berliner Zeitung» skrev om Warzavapakten 12. mai 1960:

Fremfor alt er Warzavapakten uttrykk for den sosialistiske leirs kraft. I Warzavapakten ble ved opprettelsen av en felles overkommando de militære krefter samlet. NATO er derimot — etter SED-funksjonærenes oppfatning — svekket ved de indre motsetninger mellom de kapitalistiske stater.

Den kommunistiske propagandafunksjonær Stefan Heymann tilføyer i en beretning:

Vårt folks kamp mot Adenauer og Bonn-militaristene har i de siste måneder oppnådd betydelige resultater. Det er en stor hjelp for alle sosialistiske stater og en oppfyllelse av våre forpliktelser overfor Warzavaavtalen av 1955.

Når det så gjelder dette med den vesttyske militarisme, så nevner vi om forholdene i Øst-Tyskland: Samtidig med omdøpingen av det kasernerte folkepoliti til «nasjonal folkearmé» bortfalt også de tallrike dekknavner. Av «Aeroclub in Cotbus» ble luftstridskreftene, «Amt für Auftragsangelegenheiten» ble til «Amt für Rüstungstechnik», og «territorialforvaltningene» kalte seg det de allerede hadde vært i årevis, «armékorpsoverkommandoer». Hovedkvarteret endret også navn. Av «Befehlsstelle Strausberg» ble «Hauptquartier Strausberg». Innenriksminister Stoph, som i åtte år hadde ledet opprustningen i østsonen, ble av statspresi-

dent Pieck utnevnt til forsvarsminister med generalobersts rang.

5. januar 1959 åpnet Ulbricht og Willi Stoph et militærakademi i Dresden. Det fikk navnet «Friedrich Engels», Stoph erklærte overfor elevene at Engels ikke bare var den kommunistiske forkjemper, men «en betydelig militærskribent, spesielt om artillerivesen. Fra den preussiske hær overtok han begrepet kader, som den store Lenin så anvendte ved oppbyggingen av de kommunistiske partier».

Og Ulbricht forklarte at det hørte tvangsmessig med til det kommunistiske systems premisser, stadig å gripe offensiven under alle omstendigheter, det være seg gjennom en stadig militarisering av befolkningen, gjennom anstiftelse av uroligheter eller gjennom dyktige propagandamanøvrer. Enhver kommunistisk kampanje i Europa, i det nære eller fjerne Østen bringer timen for den så lengselsfullt ventede verdensrevolusjon nærmere. Og i all åpenhet erklærer førerne for den kommunistiske verden at det store og siste mål for kommunismen trass i alle forsikringer om koeksistens forblir verdensrevolusjonen.

For alle tapene som påtatt med om utryddelsen av den europeiske kolonialisme, om hjelp til de underutviklede og om forherligelse av de svartes «frihetskamp» tør disse ord av Ulbricht i samme forbindelse kanskje ha sin interesse og betydning: «Kolonienes kamp om friheten må straks understøttes av kommunismen med alle midler for å svekke NATO-statene og for å vinne en direkte reserve for sosialismen».

Om den østtyske overgeneral Willi Stoph heter det offisielt fra Øst-Tyskland at han fra 1933 til 1945 utførte antifascistisk motstandsarbeide. Og selv erklærte han under en parade i Øst-Berlin at «fjorten generaler i folkearméen deltok i motstandskamp mot Hitler, åtte generaler kjempet i Spanias internasjonale brigade, og syv generaler satt i Hitlers tukthuser». Han glemte å fortelle at de første enheter i denne folkehæren ble stillet opp av offiserer fra Hitlers Wehrmacht. Og når det gjelder general Stoph selv, så er jo det faktiske forhold at han slett ikke begynte sin karriere som motstandskjemper, men som soldat i Hitlers Wehrmacht. Iallfall har bladet «Der Spiegel» meddelt at Stoph i året 1935 var kanonér ved artilleriregiment 59 i Brandenburg (Havel) og under krigen soldat. Kanonér Stoph var herunder sterkt opptatt av å bevidne sin begeistring for det nasjonalso-

En avverget Nürnbergprosess

Den norske minister i Paris under første verdenskrig F. Wedel Jarlsberg skriver i sine erindringer «Reisen gjennom livet» følgende:

Etter freden møtte jeg en dag den deputerte marquis de Chambrun, der på grunn av sin uavhengighet og samtidig som etterkommer av Lafayette hadde og har en fremskutt stilling.

Han interesserte seg meget for å bedre forholdet til Tyskland, og vi talte med beklagelse om det onde blod som skaptes mellom landene ved Wilsons og Lloyd Georges forrykte idé at de tyske generaler skulle underkastes rettergang og dom for deres måte å føre krigen på.

«De som har så megen innflydelse i alle kretser», sa marquis de Chambrun, «burde tale med Utenriksministeren om denne sak. De vet at Clemenceau under fredsforhandlingene først nektet å ville være med på denne bestemmelse, som han sa ikke var i overensstemmelse med fransk mentalitet, men at han ikke an-

sialistiske system. Han skrev også begeistrede beretninger om Hitlermanøvrer, hvor det, som Der Spiegel skriver, fremgikk at «en opplevelse av blivende verdi for ham var «die Führerparade».

*

Siden 1957 har myndighetene i Pankow vært ivrig opptatt med å styrke folkehærens slagkraft, og det samme gjelder for såvidt også de andre vepnede enheter i østsonen. Mens man av propagandistiske grunner offisielt reduserte mannskapsstyrken i folkehæren fra 120.000 til 90.000 mann «som et bidrag til avspenningen i Europa», ble ildkraften samtidig øket. Således leverte Sovjetsamveldet jagerfly av typen MIG 17, MIG 19 og MIG 21, samt pansere av typen «Josef Stalin II». Hæren ble inndelt i to armékorps, som etter russisk mønster ble betegnet som Militærområdene IV og V. (Militærområdene I, og II og III forføyer visstnok fremdeles ikke over troppeenheter).

Hovedkvarteret for militærområde V (Armekorps Nord) befinner seg i Neu-

så saken for å være av en sådan viktighet at han kunne sette noe større inn på at motsette seg spørsmålet og derfor ga etter».

«Med Utenriksministeriet har jeg talt flere ganger», sa jeg, «men der synes man å gå ut fra at det ikke lar seg gjøre, uaktet de er av samme mening som De og jeg. Måske skulle jeg kunne tale med marchal Joffre om saken, og høre om han ikke skulle kunne gjøre noget».

M. de Chambrun ble begeistret for denne idé og sa at jeg endelig snarest måtte sette den i verk.

Dette lovet jeg og gikk straks opp til Joffre i hans offisielle residens i Ecole Militaire, hvor jeg la saken frem for ham.

Det ville, sa jeg, være av stor betydning om han, som den første marchal av Frankrike, tok til gjemmel mot disse rettsforfølgninger. De skapte mere ondt blod enn hele saken var værd, og det ville vekke tilfredsstillelse i Tyskland om marchalen ville ta ordet for opphøret av sådanne prosesser.

Joffre erkærte seg fuldt enig og takket meg for at jeg hadde henledet hans oppmerksomhet på saken. «Vi har hatt fiender», sa han, «men store fiender, og det er oss ikke værdig å forfølge dem på den måte».

B.

brandenburg i Mecklenburg. Underlagt det er den i Prenzlau i Uckermark stasjonerte 6. motoriserte skytterdivisjon, 9. motoriserte skytterdivisjon (Schwerin) og 9. panserdivisjon i Eggesin i Vorpommern. Hovedkvarteret for Militærområde IV befinner seg i Leipzig. I dette område befinner seg de store øvelsesplasser i Letzlingerheide ved Magdeburg, i Altengrabow ved Burg og i «Altes Lager» ved Jüterbog.

(Forts. s. 7)

Drammensere!

Kjøp «MINNEBOK OM DRAMMEN».

Den inneholder en kort historikk, ca. 300 bilder med tekst og er flott innbundet. Pris kr. 74.00.

P. THJØMØE, boks 122, Stavanger.



Landsleder-møte 1961.

holdes i Lærerinnelagets Hus, Peder Claussøns gt. 4, Oslo, lørdag 19. august kl. 11 formiddag.

1. Arsberetning og regnskap
2. Valg
3. Stortingsvalget
4. Eventuelt

Adgang til møtet har foruten de valgte representanter for fylkene også alle Forbundets medlemmer som har betalt kontingenten for 1961.

La det bli stor oppslutning om møtet!

Formannen.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Foran stortingsvalget

Det er bare en måneds tid igjen til stortingsvalget, og velgerne er naturligvis i større villrede enn noensinne. Det er fremlagt noen oppvarmede partiprogrammer om alt og intet, med fagre løfter og lyse forespeilinger om stor fremtidsinnsats av de partipolitikere som atter stiller på startstreken. Men intet nytt, intet som peker ut over gårdsdagens jammerlige politiske havrevelling, intet som kan fenge og intet som peker hen mot løsning av avgjørende problemer både for vårt folk og for hele den hvite europeiske verden.

Ikke engang om tilslutning til det europeiske fellesmarked, som England nå er iferd med å bugser oss inn i, får vi høre et ord. Partiene toer sine hender og passer seg vel for å ta noe standpunkt og noe ansvar for de katastrofale følger som kan bli resultatet.

Heller intet nytt om vårt forhold til NATO, selv nå da det lukter svidd langt utenfor Berlins grenser, og våre partipolitikere med vanlig vidsyn og forstand har anbragt Norge i aller forreste frontlinje under USA's maktkamp med Russland. Vi skal tydeligvis gå under for å bevise riktigheten av partipolitikernes forløyede historieskrivning om det som overgikk oss i 1940. Vi skal fortsatt snu ryggen til den sunde svenske fornuft og den linje som er Nordens eneste redning.

Her hjemme er det ett problem som i sterkere grad enn noe annet opptar både dette blads lesere og i det skjulte også en stor flokk av bra og anstendige mennesker utenfor det vi kaller vår krets. Vi tenker på dette å trekke den politiske konsekvens av det opplysningsarbeid i forbindelse med okkupasjonstiden som har vært drevet i 10-15 år nå, og som klart og tydelig har vist alle som vil se, at det såkalte landssvikoppgjør var en blodig og grusom urett uten sidestykke i norsk historie.

Intet av de partipolitiske partier finner et slikt problem verd omtale i de programmer som forelegges velgerne.

Så blir da spørsmålet nå som ved siste stortingsvalg hvorledes de som ble rammet av den urett en ikke vil gjøre god igjen skal stille seg.

Det ble før siste valg søkt kontakt med en rekke stortingskandidater, i første rekke da av Bondepartiet, men også enkelte andre. De gav uten forbehold uttrykk for sin forståelse av uretten og lovet å trekke konsekvensene av denne forståelse når de kom på stortinget.

Idag da stortingsmennene er ferdig med sine fire år og ber om ny støtte til å bli valgt, er det sundt å holde for øye hva disse fagre løfter i valgets stund var verdt. Ikke én eneste én har lagt to pinner i kors for å råde bot på uretten. Ikke én eneste én av dem har våget å gi uttrykk for sin forståelse fritt og åpent og utenfor de små, lukkede hviskekamre.

Hemmelige løfter fra partipolitikere er altså ikke verdt to sure sild. Hos dem teller gjenvalget, det partipolitiske kameradi og snuskepolitikken høyere enn den sannhet og den rett de sier seg å ha erkjent.

Det har vært satt visse forhåpninger til det omdøpte Bondepartiet, det Senterparti som skulle stige opp med ny nasjonal luft under brede vinger, med sannhet og rett uten hensyn til snevre klasse- og parti-interesser i sitt følge. Ut fra disse forhåpninger krevet et av partiets egne medlemmer — en tidligere NS-mann — i FOLK OG LAND at det skulle programfestes noe om rettsferd også når det gjelder «retts»oppgjøret. Vedkommende nøyte seg heller ikke med artiklen i FOLK OG LAND, men gjorde hvert eneste av Senterpartiets bygdestyrer kjent med sitt krav i god tid før landsmøtet. Også partiets ledende menn har hatt anledning til å vurdere kravet.

Selv om herrene nok har tallet iherdig på knappene, og



Kamerater, det beste og sikreste ville være å gjøre dette hode selvstendig. (Volkswarte)

HAFSKJOLD'S sekstiårsdag

Forbundets formann Anders Hafskjold fikk naturligvis stor hyldest på sin sekstiårsdag tiltross for at han selv gjorde alt for å undgå å vekke oppmerksomhet. Det kom en masse telegrammer og hilsner fra alle kanter av landet og Forbundets styre overrakte på vegne av medlemmene en takkeadresse til den mangeårige og avholdte formann. En utlagt innsamlingsliste til en æresgave til Hafskjold fikk stor tilslutning trass i den korte frist og gjorde det mulig å overrekke jubilanten et vakkert og gedigent sølvkrus med inskripsjon: Anders Hafskjold 2. juli 1961 fra takknemlig venner og kamperfeller.

selvom det helt opp i toppen sitter folk som nok kunne tenke seg å bytte om løfter og snakk med politiske realiteter, så må en idag dessverre slå fast at vi intet har å håpe på av dette parti hvis hovedinnsats i valgkampen har vært noen latterlige forsøk på hestehandel med DAG-BLADETS Venstre og salig Berggravs Kristelig Folkeparti. Partiet som var eslet til en daler ble ikke engang en toskilling.

En av Senterpartiets ledere har gitt uttrykk for at partiet nok får stemmene fra de tidligere NS-folk likevel.

Vi kan ikke se det anderledes enn at det da må bli alle tidligere NS-folks plikt å korrigere partipolitikernes tro på at de kan få noe for intet, ved enten å stemme blankt — hvis en er redd for kontroll — eller ikke å stemme.

Naturligvis blir det Forbundets representantmøte om fjorten dage som må ta det endelige standpunkt — et standpunkt som det må være alles plikt å bøye seg for — men vi har likevel på grunn av den knappe tid gjerne villat gi uttrykk for vår oppfatning allerede nå.

Sosialforsorg i USA

Apropos til et bilde i FOLK OG LAND

Fra den amerikanske prest John F. C. Green har FOLK OG LAND mottatt nedenstående brev som kommer inn på visse amerikanske forhold, som også tør ha interesse for en videre krets:

I FOLK OG LAND for 29. april, side 5, er det et bilde av arbeidsløse som står i kø i Pittsburgh.

Jeg vil gjerne gjøre noen bemerkninger til dette bilde. Den uinformerte leser vil av dette lett kunne trekke den slutning at antallet av arbeidsløse i USA er katastrofalt. Det finnes arbeidsløshet. Men denne affære med gratis matutdeling (free foods) er noe annet.

USA har jo på grunn av en vanvittig subvensjonspolitikk når det gjelder jordbruket skaffet seg et kjempelager av alle slags levnetsmidler. Etter de siste informasjonen koster det skattebetalerne i USA 6 millioner dollars pr. dag bare

Eichmann-saken

Det er ganske interessant å notere seg den bevisste svindel som drives i forbindelse med referatene fra Eichmann-saken. Det meste går naturligvis i folk fordi de fleste er for sløve til å tenke selvstendig.

I referatene får en nesten hver eneste dag hamret inn dette med de 6 millioner. Hver gang den arme Eichmann for å tekkes sine dommere — det er jo livet det gjelder — sier ett eller annet om at utryddelsen av jøder var grufull og at han føler seg moralsk ansvarlig for det som måtte ha foregått selvom han juridisk ikke hadde noe ansvar, slår avisene stort opp at «Eichmann erkjenner seg moralsk ansvarlig for mordene på 6 millioner jøder».

Det faktiske forhold er imidlertid, som avisene lett kunne konstatere ved å gjennomgå sine tidligere referater at Eichmann ikke har oppgitt noe tall på jøder som omkom og at han karakteriserte den britiske Secret Service-agent og SS-mann Hoettls vitneforklaring om at Eichmann til ham hadde sagt at 6 millioner jøder var drept som det skjære vrøvl.

Ellers er det kanskje noe vesentlig ARBEIDERBLADET nevner i sitt referat 15. juli. Det gjengir følgende uttalelse av Eichmann til de jødiske dommere: «Jeg er begynt å komme til det stadium da jeg vil ta på meg ting som ikke er sanne så vel som ting som er sanne».

Ja, det er åpenbart tydelig at tiltalte møter vel preparert i retten og at han også får seg en avpolering innimellom.

forsøket på å bevare disse gigantiske mengder av korn, kjøtt, ost, fugl, smør, o. s. v. Og likevel blir meget ødelagt. Regjeringen, som ikke våger å oppheve subvensjonen, forsøker på alle måter å minske forrådene. Hvis jeg har forstått det riktig, så går det hver dag et skib lastet med korn (naturligvis gratis) til India! Og over hele USA blir det anvendt en masse levnetsmidler til gratisbespisning i de offentlige skoler. Dertil kommer da utdelingen av levnetsmidler til arbeidsløse og folk som trenger understøttelse, et tiltak som har pågått i mange år. I valgkampen mot republikanerne og Eisenhower hevdet Kennedy at USA's økonomi var på sammenbruddets rand og at et ukjent antall millioner sultet. Han lovet forhøyede kvoter av levnetsmidler til gratis utdeling — men naturligvis ikke gratis for skattyterne, som må ut med utallige milliarder i årets løp.

Når det gjelder denne utdeling, så er den et nytt kapittel i ødeleggelsen av folks moral. En stor del av levnetsmidlene blir omsatt til alkohol og slikt. Det er en eneste elendighetens ringgang.

Sosialforsorgen i USA har idag nådd et slikt nivå at en familiefar med 3 barn har det bedre når han ikke arbeider. Barn utenfor ekteskapet blir, særlig blant negrene, produsert nesten planmessig. 2-3-4 barn og flere garanterer store inntekter uten arbeid. På dette område leder negrene med ca. 10:1 sammenlignet med de hvite, men også blant hvite er umoralen stor.

Et eksempel: En kvinne sendte hver morgen et barn ned i butikken og kjøpte ferdigkokt kaffe. Ekspeditøren bemerket at det ville være billigere for moren å koke kaffen selv, men barnet svarte: «Hvorfor skulle hun gjøre det. Vi får 450 dollars i måneden i forsorg».

Man kunne skrive tykke bind om dette. Denne utdeling av levnetsmidler er blitt et politisk middel og det er for tiden ingen utsikt til bedring. Med Kennedy er alt blitt mørkere.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Vidkun Quisling - den norske gåte

Professor Lyder L. Unstads historiske vurdering i Susquehanna University Studies

Den norsfødte professor Lyder L. Unstad ved Susquehanna University, Selinsgrove, Pennsylvania, USA offentliggjorde — som tidligere meddelt i FOLK OG LAND — i universitetets bulletin for mai 1959 et verdifullt vitenskapelig arbeide om «Vidkun Quisling — The Norwegian Enigma» (Vidkun Quisling - den norske gåte). Arbeidet vakte stor oppmerksomhet i USA og har funnet sin plass i de større biblioteker. I mellomtiden er dessverre professor Unstad, som hadde planlagt arbeide med en vitenskapelig undersøkelse også av okkupasjonstiden i Norge, avgått ved døden. Da det sikkert vil være av stor interesse for våre lesere å gjøre seg kjent med det nye syn på Vidkun Quisling som begynner å vinne frem rundt omkring i verden, har vi bedt Susquehanna University om tillatelse til å trykke av professor Unstads artikkel i oversettelse i FOLK OG LAND, og det amerikanske universitet har elskverdiggst gitt oss slik tillatelse. Da artikkelen er temmelig lang, vil den strekke seg over en rekke numre. Vi begynner offentliggjørelsen her:

I.

Under den siste verdenskrig ble navnet Quisling kjent over hele verden på en ufordelaktig måte — som et synonym for forræder. Slik ble også alle hans tilhengere og meningsfeller kjent som «quislinger», i betydningen en samling av forrædere. Og med forræder mener vi vanligvis «en som gjør brudd på sitt troskapsløfte og forråder sitt land.»

Inntil 9. apri 1940 var Quisling og hans tilhengere et lovlig politisk parti eller en bevegelse, som det ofte ble kalt — aldri kjent som landsforrædere, og ingen karakteriserte dem på den måte. Tvertimot, de var kjent for å være overnasjonale, med Norge og norsk tradisjonell kultur som formål mer eller mindre av hellig høyaktelse. Jeg leste taler holdt av dem,



avisartikler skrevet av dem, og leste om handlinger foretatt av dem, især av deres leder Quisling. Jeg kjente igjen læresetninger, slagord og et filosofisk politisk syn på livet som stemte meget godt med hva jeg hadde hørt og lest da jeg som ung var i Norge, og særlig da jeg var på folkehøyskole. Og disse folk, som talte og skrev om nasjonalisme, nasjonal kultur og lignende var selve innbegrepet og personifiseringen av en patriot, — efter min mening ofte av naiv og religiøs karakter. Det endte med at Quisling og syvogtredve av hans tilhengere ble henrettet som forrædere straks efter krigen, og henved et hundre tusen andre av Quislings tilhengere ble personlig skadet, mishandlet i fengsel og fratatt sine pengemidler og borgerlige rettigheter.

Hvordan kunne slike mennesker være landsforrædere? Det forundret meg ofte. Jeg fant det meget vanskelig å tro på den krigspropaganda jeg hadde lest og hørt. Men en vitenskapelig trenet person venter med å uttale sin dom inntil han finner ugjendrivelig bevis for at de nye påstander er av faktisk natur, et resultat som en meget vanskelig oppnår. Da jeg så i 1948 i The New York Times leste i serier det første utgitte bind av Sir Winston Churchills krigsmemoarer, fant jeg det som var fullgodt bevis på at «det må være noe råtten» i disse «krigsbøker». Dette hendte på samme tid som Churchill var i Norge som innbudt æresgjest og ble

festet for i overveldende grad som en slags heroisk frelser av Norge, mens han i virkeligheten ifølge hans egen historie var en flittig, fullendt renkesmed og propagandist, som i høy grad bærer ansvaret for å ha bragt krig og sørgelige trengsler over Norge, som en dyktig militær strategi for Storbritannia og Frankrike. Og han er en fiende av xuslinger! Tingene klaffet ikke. Som et resultat av disse avvikelser, ble jeg meget interessert i quislingene og i grunnen til at det tradisjonelt fredelige Norge ble trukket inn i krig mellom Tyskland og de allierte vestmakter.

Hvem var Vidkun Abraham

Den norske regjering i London

Av overrettssakfører Sverre Helliksen

II.

Vi bringer her annen del av overrettssakfører Sverre Helliksens historiske og folkerettslige påvisning av det sviktende grunnlag for «rettsoppgjøret». Første del sto i nr. 21 for 1. juli og avslutningen bringer vi i nr. 23, som kommer om 14 dager.

IV.

Men der foreligger enda bedre beviser for ingen norsk statlig krigsdeltagelse, altså krigsinnsats under norsk operativ ledelse. Den foran påviste kontraktvirksomhet i 1944 ville vært utenkelig mellom våbenbrødre. Likeså utenkelig forslaget fra utenriksminister Molotov om overførsel av Bjørnøya og medrettighet i Svalbard og president Roosevelts forslag om 2 frihavner i Nordland med jernbaner til Sovjet. Til å be-

Lauritz Jonsson Quisling? Av profesjon var han offiser i den norske hær, men han var blitt tilstått tjenestefrihet i fredstid fra 1918 av, da han ble utnevnt til militærattaché ved den norske legasjon i Moskva. Han var sønn av presten i den lutherske statskirke i Fyresdal sogn i Telemark, et bergrikt landskap med vidstrakte skoger i det sørlige Norge. Hans far ble utnevnt til prost for distriktet.

Vidkun Quisling ble født 18. juli 1887. Familien Quisling har vært vel kjent i Fyresdal så langt tilbake som ca. 1400 og besto de siste 10-12 generasjoner av bønder, prester og offiserer. Hans mor nedstammet fra den velkjente Hvide-familie i Danmark, av hvilke én er Kjøbenhavns grunnlegger. Quisling uttalte om seg selv i Eidsivating:

Forts. side 6

gynne med viste både England og Sovjet direkte uvilje. Iflg. Sjøfartstidende 28. mai 1948 nektet i 1940 Air Ministry norsk flytrenoing i England fordi forholdet mellom Norge og England var uklart. Sovjet overleverte Norges sendemann i Moskva følgende note: I betraktning av at Norge ikke lenger er en suveren stat og at U.S.S.R. ikke er representert i Norge meddeler utenrikskommisariatet at Sovjetregjeringen anser den norske sendemanns fullmakter for å ha trått ut av kraft den 8. mai 1941 (Trygve Lie: «Med England i ildlinjen» 1956 s. 146).

Derimot ville både England og Sovjet gjerne ha nordmenn som sine egne soldater, som frivillige. Også Hitlerfiendtlige tyskere. Derom ble oppsatt norsk-engelsk overenskomst 28. mai 1941, hvis vedlegg IV, art. 2, om norske stridskrefter sier: «hva enten de tjenestegjør i norske enheter eller individuelt skal være underkastet det britiske flygevåpens disiplin og lov».

Norske frivillige er ikke norske soldater. De er britiske. Norsk militær straffelov § 4, pkt. 3, viser at utenlandske frivillige er norske krigsmenn. Professor Waltzog i «Recht der Landkriegführung» s. 20: «Tritt ein Franzose in die englische Wehrmacht ein wird er damit englischer Soldat».

Det beste bevis for at Norge ikke deltok i krig mot Tyskland etter 10. juni 1940 har man — skjønt som påvist overflødig — ved utsagn fra de i den sak mest kompetente: Norges Konge og Storbritannias regjering. Da annen verdenskrig var slutt skrev den britiske ambassadør i Oslo Sir Lawrence Collier, 20. aug. 1946, til H. M. Kong Haakon på den britiske regjeringens vegne, og uttrykte dennes «tak til de norske borgere som frivillig deltok i de britiske krigsanstrengelser ved tjenstgjøring i de britiske styrker eller i sivilt krigsarbeide på britisk territorium — jeg håper at det vil behage Dem å tillate dette brev offentliggjort».

Kong Haakons svarbrev er av 6. september 1946, hvori gjentokes uttalelsene om frivillig og «takknemlighet for den store bistand Det britiske samvelde så uforbeholdent ydet Norge i dets kamp, og som gjorde det naturligt at

Forts. side 7



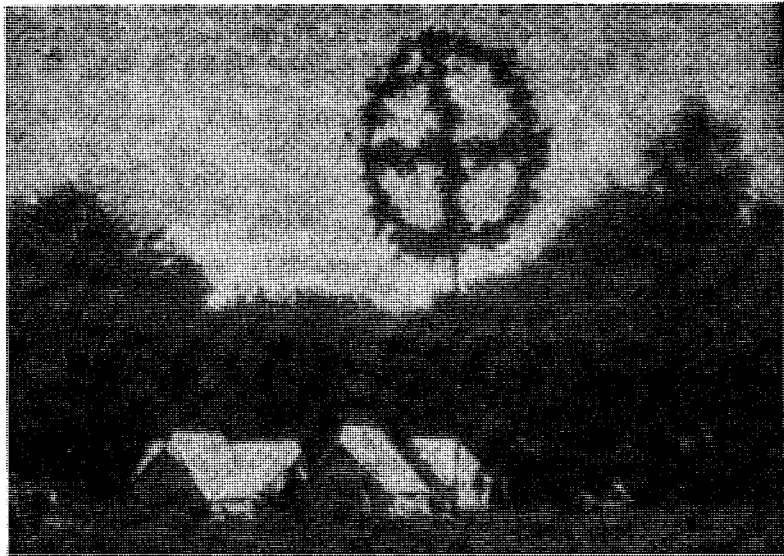
Vesten idag: «Frihet fra frykt»



«— med unntagelse av min hustru — — —»

Nordisk nasjonalistbevegelse tar opp arbeide i Norge

Göran Assar Oredsson: «Vidkun Quisling var i sanning en stor nordmann! I hans anda arbeider vi videre!»



Under solkorsmerket gjennomførte Englands nasjonale parti en internasjonal leir, hvori også deltok ungdommer fra Nordiska Rikepartiet

I et av de siste numre før sommerstansen hadde FOLK OG LAND en annonse fra «Den norske seksjon innen Nordiska Rikspartiet». Det fremgikk av denne at det svenske Rikspartiet hadde tatt opp arbeidet på nordisk basis og søkte å vinne tilslutning for sine idéer også i Norge. Da mange av våre lesere naturligvis har interesse av å høre litt nærmere om denne bevegelse, som vi forøvrig har omtalt også tidligere, har vi bedt partiets leder Göran Assar OREDSSON om noen nærmere opplysninger. Vi har mottatt etterfølgende artikkel, som vi gjengir uten dermed naturligvis å ta noe standpunkt til bevegelsens arbeid som sådant.

Vår kamp har krønts med stor framgång, i det vi lyckats stå mot motståndarens ständiga attacker, som syfta till att tvinga oss till tystnad.

Ifjol fick vi starkt känna trycket av det iscensatta attentatet mot nationalismen. Dvs. i Köln där hakkorsmålandet började. På allt sätt sökte motståndaren här i Sverige utnyttja detta för att nedsvärta oss rikspartister. Dolkar med hakkors sutto instuckna i dörrar till judars lägenheter, synagogor nedkluddades etc. Polisen kunde snart nog konstatera att det inte var rikspartister som stod bakom dessa dåd. Detta tiltrots blev vår tid-

ning bojkottad och våra kamrater utsatta för förföljelser. Men vi kämpade vidare och vände alla motgångar till framgång. Vi i-gångsätte en storartad möteskampanj och började insamla medel för tryckeriinköp. Vi står därför nu ett år senare på fastare grund än någonsin. Nu kan ingen tryckbojkott längre stoppa oss i Sverige!

I år är det Eichmanns-proccessen som utnyttjas av motståndaren, vilken genom ständiga skräckmålningar söker skrämma vårt parti till tystnad, söker hetsa folket mot oss och våra medlemmar till passivitet. Men detta har inte lyckats! Tvärt om har vi haft ännu större framgångar. Vi utgav nämligen väl till pass vårt nya partiprogram. Ett allnordiskt allomfattande nationellt partiprogram benämnt «Nordiska Rikspartiet kämpar för och vackert prytt med det nordiska SOLHJULET! Här skriver vi klart lättfattligt för var och en: «... Folkfienden försöker att på alla sätt förtala och förfölja sanningssägare, vilka stämplas som reaktionära eller som gengångare från «nazitiden». Oberörda av hån och förtal, samt burna av vår plikt och fosterlands-kärlek fortsätta vi emellertid vår kamp för folk och land, fast förvissade om att vi äro morgondagens människor,

Forts. side 7



Göran Assar Oredsson

Oberst Konrad Sundlo:

«Den kloke taushets forheng»

F. J. P. Veale om massebordene i Katyn

Sannheten er på fremmarsj, det merker vi alle, men den reiser ikke på hurtigtog, det merker vi også, og når den bare med møye kravler seg oppover, så skyldes det noe den britiske advokat og forfatter F. J. P. Veale kaller «den kloke taushets forheng». Et forheng som forvrenger, skjuler eller helt kveler det som er historisk sannhet.

Det er i sin bok «The Allies tried to suppress horrible truth» («De allierte søkte å undertrykke redselsfull sannhet») at F. J. P. Veale behandler det løgnfelttog som har vært drevet og drives mot historiske kjennsgjerninger. Der lyves, benektes, forvrenses og forties, alt i den hensikt å gi et uriktig bilde av det som er hendt eller hender. Det er som i



Trotsky ble slettet ut av revolusjonens historie

eventyrene. Trollene er redd for at solen skal komme frem, for da sprekker de. Og sprekke vil også mange store menn og ledende personligheter den dag sannheten fritt får kaste sitt lys over det disse herrer har puslet med. Det er da også for å hindre at noe slikt skjer at «den kloke taushets forheng» er tatt i bruk.

Det var Stalin, sier Veale, som fant på denne ideen. Da Lenin var død oppstod der en bitter politisk strid mellom Stalin og Trotsky om hvem det var av disse to som skulle bli Lenins etterfølger. Trotsky var den selvfølgelig arvtager. Det var han som hadde bygget opp den røde hær og gjort revolusjonens seier mulig. Det var han som hadde vært Lenins høyre hånd, men han tapte i den politiske kamp mot Stalin, som kom til makten og straks sørget for at Trotsky ikke mere skulle bli noen fare for ham. Han slettet simpelthen Trotsky av revolusjonens historie. Det ble forbudt å nevne hans innsats ved Lenins side. Han ble glemt. Han forsvant. Det var først da Stalin var død



Det var Stalin som fant på ideen med «den kloke taushets forheng» da han sikret seg makten etter Lenins død. Bildet viser Lening og Stalin i revolusjonstiden

og det gjaldt om å sverte den avdøde mest mulig at man husket på Trotsky igjen og satte ham inn på den rette plass i revolusjonens historie.

Det var imidlertid ikke bare i Sovjet-Samveldet at «den kloke taushet» gjorde seg gjeldende. Den fantes også andre steder, og den britiske advokat forteller om det med forfriskende åpenhet. Jalta-møtet for eksempel. Da Churchill, Roosevelt og Stalin møttes i Jalta på Krim i februar 1945 kom der straks en fotograf og knipset de tre herrer som satt koselig sammen og pratet. Fotografiet ble beundret storligen av den britiske offentlighet, sier Veale, for offentligheten visste ikke at «De tre store» like før bilde ble tatt var blitt enige om å utlevere tredjeparten av Europa til den røde hærs nåde og til å flytte grensen mellom Europa og Asia fra Ural til Elben, ikke engang 500 miles fra London. Denne overenskomsten ble naturligvis ikke offentliggjort. Isteden ble der med ettertrykk pekt på den gyldne fremtid som ventet menneskeheten i sin alminnelighet og The British Empire i særdeleshhet når seiren var vunnet.

For å gjøre en slik fremtid sannsynlig, måtte naturligvis «De tre store» utstyres med alle mulige dyder og fremstilles som menneskehetens velgjørere. Churchill hadde alltid vært klar over dette og hadde da også greidd å fremstille seg selv som en idealskikkelse. President Roosevelt var det heller ikke noen vanskelighet med. Alle visste han var et strålende menneske, som hadde sunget salmer sammen med Churchill da de møttes på et slagskip midt ute i Atlanteren og ble enige om hvorledes U.S.A. skulle gripe inn i krigen. Det var først etter krigen at amerikanske forfattere tok for seg den fredselskende president og fortalte hvorledes han med vitende og vilje lot japanerne overfalle og ødelegge Stillehavslåten og derved skapte den raseribølgen som skaffet ham stemmeflertall for å gå med i «Korstoget» mot Tyskland. — Dette visste ikke den alminnelige mann. Han visste heller ikke at Roosevelt ikke møtte Churchill ute på det ville hav — hvilket var god reklame — men inne i en stillferdig bukt på Amerikas østkyst.

(Forts. side 8)



Europafienden Roosevelt kommer til Jaltamøtet

Vidkun Quisling - den norske gåte

(Forts. fra s. 1)

Jeg er vokset opp i en trang fjelldal i Telemark. Jeg er vokset opp mellom vikinggraver, mellom bibelhistorie og saga. Jeg tilhørte en gammel slekt og jeg ble alltid innprentet ættestoltheten og ættesagaen og forpliktelsene likeoverfor mitt folk. Bjørnson og Ibsen er av den samme slekt som jeg, — det er iallfall ikke skyllevann i mine årer. Navnet Quisling er heller ikke noe utenlandsk navn, det er et gammelt nordisk navn og betyr den som er en sidegren av kongætten. Q er heller ikke en utenlandsk, latinsk bokstav, men en eldgammel vernerune. — Jeg er vokset opp under disse forhold og festet en kjærlighet til mitt land som er nesten ubeskrivelig.

Han var således besjelet av stor familiestolthet, en kjennsgjerning som preget hans sosiale psykologi og hans livssyn. Han fortsetter:

Da jeg som 7 års gammel gutt ble sendt til byen til skole ble jeg syk av kjærlighet til hjembygden. Bare jeg kjente gjødsellukten, bare jeg hørte en hane gale, var hjemlengslen så sterk hos meg at jeg kunne ikke sitte stille.

Han la således for dagen en ekte kjærlighet til sitt land, følte at han var en del av landets jord. Men han var ikke bare en patriotisk, udannet bonde. Han fortsatte:

Jeg er vokset opp i et lærd hjem. Min far var prest, men han var mer vitenskapsmann enn prest, han var historiker og sprøgmann. Jeg ble tidlig holdt til historie. Jeg leste alt hva jeg kunne komme over av sagaer, av Norgeshistorie og verdenshistorie. Alle mine sparepenger gikk til bøker. Jeg var kanskje en ensom gutt, og jeg var ensom fordi jeg fant aldri det som jeg var villig til å gi andre i vennskapet, nemlig alt.

Jo, han hadde gode og fine venner, sa han, men med undtagelse av min hustru har det aldri vært noen som har vært villig til å gjøre det som jeg har vært villig til å gjøre, nemlig å late mitt liv for mine venner. Derfor har jeg vært en ensom mann, og av ingen annen grunn.

Han ble anbragt i annen klasse i byskolen (i Skien). Da han snakket sin dialekt ble han gjort narr av av bybarna og ertet på mange måter.

Jeg var den siste gutt i klassen, men jeg tok meg



fort opp og innen mange måneder var jeg den første, siden var jeg alltid det. Men jeg var ikke noe skolelys av den alminnelige puggetype, for det som var skolefag var det minste for meg, det spilte ingen rolle for meg. Det som jeg higet etter, lå utenfor skolens fag, og det slukte jeg med en umette- lig kunnskapstørst.

Dette var ikke bare skryt, det viste seg å være sant. I gymnasiet i Skien studerte han latin. Der vekslet hans interesser fra det ene fag til det annet inntil matematikken ble hans hovedinteresse. «Som ganske ung gutt oppdaget jeg den høyere matematikk og formet den ut på egen hånd, utenom skolen. Jeg leste på egen hånd Abels samlede verker som gymnasiast, og min matematikk-lærer var bedrøvet da jeg valgte å bli offiser». Dette sa han med tydelig stolthet over disse evner.

Herr Ullman, rektor i Oslo og en venne av Quisling gjennom hele livet, bortsett fra politikken, var innkalt som vitne om Quislings karakter i retten i 1945. Han var Quislings klassekamerat i gymnasiet i Skien. Jeg har «bare anledning til å kunne tegne det aller beste bilde av Quisling personlig», sa han, «hans trofaste vennskap og i det hele tatt hans opptreden overfor venner». Han fortsatte:

I gymnasiedagene på skolen var han jo meget flink, han hadde en utpreget — jeg vil kalle det reseptiv evne, han hadde lest meget, hadde mangfoldige interesser, som ikke gutter i den alder pleier å ha. Jeg var på Gjerpen prestegård, som gutt var jeg vel der hver eneste dag nesten, det var et nydelig hjem, jeg ble glad i hele familien — Quisling og jeg hadde en stor fellesinteresse på skolen og i skolefagene og det var matematikken, den drøftet vi meget og vi

snakket meget om det. Vi hadde også en annen interesse sammen, såvidt jeg husker, og det var historie — Quisling snakket allerede da om at han ville bli offiser —, men jeg tenkte ofte på at han heller burde studere ved det naturvitenskapelige fakultet — på grunn av hans geniale begavelse i matematikk.

Således hadde rektor Ullmann til stor ergrelse for fungerende dommer Erik Solem bare det aller beste å fortelle om Quisling. Han fortsatte:

Jeg vil også gjerne tilføye at det var ikke bare meg, men hele klassen uten undtagelse — jeg har snakket med et par, da jeg ble innkalt her som vitne — og jeg er sikker på at jeg snakker på alle kameratenes vegne når jeg betegner ham som en meget trofast, snill og god venn. Han var overordentlig lærd etter våre begreper, vi så opp til ham, vi beundret ham — Vi merket aldri noe ondskapsfullt, tvertimot — Han var hjelpsom, og han var ikke redd for å gi oss på forhånd litt meddelelse om resultatene av sitt arbeid.

Som en mere personlig karakteristikk sa herr Ullmann:

Et karaktertrekk som jeg synes jeg kanskje vil fremheve — det kan muligens ha interesse for psykologen — det er at han i grunnen var sterkt sjenert, og jeg er kommet til det resultat at han hadde sterke mindreverdigetskomplekser. Han satt som sagt inne med store kunnskaper, stor lærdom, han ville gjerne være med, og han var alltid med i gymnasiesamfunnet, men han deltok praktisk talt aldri i diskusjonene — Jeg tror at det var hans egenskap at han aldri våget seg frem, og det mener også de andre.

Så løsaktig var dommen - -

(Forts. fra s. 1)

Utenfor Forsvarsdepartementet stod fremdeles en norsk gardist som vakt. Quisling kom altså i tide. Vekten ble skjøvet tilside, og både Quisling og Organisasjonslederen gikk inn. Organisasjonslederen ble stående inne i gangen og kom i snakk med en bekjent, en B.-løytnant som tidligere hadde vært kommandersersjant i Halden.

Quisling besøkte endel kontorer og kom så tilbake, hvorefter begge forlot departementet. Hele episoden varte en forholdsvis kort tid.

Det hadde vært en smal sak for retten å skaffe seg full rede på det som foregikk og tidspunktet.

I departementet var det fullt opp av funksjonærer, som kunne vært avhørt. Man hadde jo også gardisten som sto vakt. Han måtte jo i alle tilfelle vært avhørt. Men retten tenkte ikke engang på det. Den hadde ingen interesse av sannheten. Den hadde behov for å bevise at Quisling hadde gått tyskeres ærender før han dannet regjering. Det hjalp ikke at Quisling selv sa at episoden antagelig hadde foregått 10. april.

Direktøren for Christiania Spigerverk, Gunnar Schjelderup var innkalt som vitne, og vi gjengir fra side 172 i det offisielle referat fra Quislingsaken:

Aktor: Var De utenfor Forsvarsdepartementets lokaler 9. april 1940?

Med hensyn til hans personlige vaner forøvrig, sa herr Ullmann:

«Jeg vil gjerne også i anledning av det som er kommet frem i avisene om at Quisling skulle være henfallen til drikk få lov til å si at jeg har kjent ham og vært sammen med ham helt til januar 1939 — og jeg kan forsikre at han var helt noktern, han smakte praktisk talt ikke alkohol og han røykte aldri. Hans liv og hans livsførsel var meget beskjeden, han brukte ikke mange penger, han hadde rent ut sagt liten forstand på penger og pengers verdi — En felles venn av oss traff ham to dager efterat han var blitt forsvarsminister. Vedkommende — spurte Quisling hvor meget han fikk i gasje. Nei, det hadde han ikke fjerneste begrep om — det hadde han ikke undersøkt. Så jeg tror ikke det var noen slags pengegriskhet hos ham eller noen slags økonomiske vanskeligheter (som lagmann Solem forsøkte å bevise).

(Fortsettes)

Schjelderup: Ja.

Aktor: Kan De huske hvilket tidspunkt det var?

Schjelderup: Ved ca. 13-tiden sa jeg til min datter: La oss gå til Forsvarsdepartementet, hvor jeg selv hadde gått som gardist i min ungdom. Vi gikk bort der, og der gikk fremdeles en ung norsk gardist frem og tilbake som vakt foran inngangen. Så gikk jeg opp for å snakke med ham. Det var en kjekk gutt fra landet. Han hadde nettopp sett troppene komme marsjerende forbi, og var nokså lamslått selv. Selv var jeg også ganske overveldet. Jeg hadde stått og snakket en 10-15 sekunder, så kom det en grå tysk bil kjørende og stoppet foran inngangen. Vår forførførelse ble enorm da vi så at ut av denne bilen kom Quisling, en tysk marineoffiser, visstnok marineattachéen og en sivil tysker, som jeg merkelig nok hadde sett i Oslo tilfeldigvis både før 9. april og også har sett senere etter 9. april. De kom oppover mot inngangen med Quisling i spissen. Vi ble begge temmelig lamslått, og jeg sa bare fort til vekten: Still deg foran døren. Han stilte seg foran døren, og så kom disse tre herrere opp med Quisling foran og tok i gardisten og sa: Kom deg vekk! Gardisten stakk av, var så overveldet av det hele at han gikk tilside, og de gikk inn i departementet.

I Schjelderups forklaring er 10. april blitt til 9. april. Det er en vesentlig forskjell på disse to dager. Den 9. april kl. 13 hadde Quisling ikke dannet regjering.

Motivet for en slik handling på det tidspunkt måtte være et annet enn motivet for samme handling den 10. april kl. 13.

Quislings ledsager var blitt til en sivilkledd tysker, mens det var den norske organisasjonslederen i Hirden som fulgte ham.

Men Schjelderups forklaring ble godtatt, trass i Quislings protest, og uten avhøring av gardisten og de tilstedeværende i Forsvarsdepartementet.

At det kan ha vært to så like episoder, at Quisling altså kan ha vært sammen med to tyskere den 9. april kl. 13 i Forsvarsdepartementet, og så ha gjentatt det hele den 10. april samme klokkeslett med Organisasjonslederen som følge, kan man vel se bort fra.

Så kan det vel være passende å nevne at: Vitnet ble edfestet.

Og til slutt dommen: «Omtr. kl. 13 samme dag (9. april) bisto han tyskerne med å trenge seg inn i Forsvarsdepartementets lokaler».

O. K.

HUSK BLADPENGENE!

Nordisk nasjonalistbevegelse - - -



Vad händer i världen?

DEN RÖDA FARAN

De västerländska folken försvagas alltmer. Tyskland är krossat, delat, Frankrike sviktar under bördan av ett vansinneskrig i Nordafrika, det Brittiska imperiet vittrar sönder medan element från besittningarna infiltrerar moderlandet. Skandinavien förfaller av brottslighet, korruption och antikultur, Amerikas folk sjunker allt djupare ned i blandkulturens och bekvämlighetsdyrkans dy. Man skulle kunna tro, att hela jorden befinner sig i en period av korruption och vanstyre, men så är det inte. Den största faran för mänskligheten är de länder, som just nu är på kraftig frammarsch. Det är Sovjetunionen och Kina — de största länderna i världen.



En Riksparti-plakat prydd med solkorset

(Forts. fra s. 5)

förpliktade att leda vårt folk över tröskeln in i en ny tids-ålder.

Detta har inta stannat vid tomma ord. Våra ständiga offensiver under de 6 gångna månaderna har tvingat motståndaren till flitigt användande av trycksvärtan. Exempelvis klagade flera norrlandstidningar över Nordiska Rikspartiets frammarsch bland ungdomen. «... Vi måste ge vår ungdom argument. Vi får inte stå som handfallna inför den nazistiska propagandan...», skriver bl. a. Länstidningen Östersund /Upplaga Ingo-Extra, den 14. mars. Men ännu har inte några motståndare kommit med några argument som bemöter vår ideologi. Blott billiga lögnar och «Eichmanns-erkännande» är motståndarens argument mot oss. Detta fast vi nordiska nationella knappast kunnat ha att skaffa med påstådda förbrytelser i Tyskland under 1930-talet. Motståndarens misslyckande bevisades klart den 13. april, då Nordiska Rikspartiet avhöll offentligt möte i Stockholm, vilket besöktes av sexhundra personer! En mer än välfylld sal(!) i Stockholms Medborgarhus.

Ständigt sprider våra avdelningar ute i landet nya aktuella flygblad, vilka ger oss nya anhängare, främst bland ungdomen.

Från och med i år har så Nordiska Rikspartiet bildat självständiga sektioner i Norge, Danmark och på Island. Med sekretariat liggande i Stockholm. Vårt omnämnda program är ju allnordisk betonat. Även i Finnland har vi värdefulla kontakter, vilka dock inte, på grund av fredsavtalet med Sovjet, kan verka för nationell socialism.

Ute i den övriga världen, då inte minst i Väst-Europa,

växer nationalismen sig allt stärkare. De flesta nationella organisationer har som sin symbol valt Solhjulet, som ju också var Nasjonal Samlings symbol. Under denna symbol har i England ett internationellt läger genomförts, i vilket ungdomar från Nordiska Rikspartiet deltog.

I slutet av juni utkom Nordiska Rikspartiets Huvudorgan NORDISK KAMP som 20-sidigt sammanr Artiklarna är säkert värdefulla även för våra norska vänner och vill någon beställa tidningen /också vårt parti-program, är brev välkommit till vår adress Box 2149, Stockholm 2.

Jag vill sluta mina rader med ett utdrag ur Vidkun QUISLINGS uppfordring till den nordiska folkresningen 1931. Det är för oss unga rikspartister lika aktuella ord 1961! «... Verdenssivilisasjonen er for en vesentlig del skapt og båret frem av den nordiske rase og av nordisk innslag i andre folkestammer. Hele denne sivilisasjon er nu truet av mindreverdige rasers kulturnedbrytende bevegelser. Skal denne krise kunne overvinnes, er det en hovedbetingelse at de forskjellige nordiske og nordiske innstilte folk finner hverandre og når frem til et redelig og forståelsesfullt samarbeide for verdens organisasjon og fredelige utvikling».

VIDKUN QUISLING VAR I SANNING EN STOR NORDMANN! I HANS ANDA ARBETAR VI VIDARE!

Göran Assar Oredsson

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Londonregjeringen -

(Forts. fra s. 4)

mine landsmenn deltok i de britiske krigsanstrengelser så langt det var muligt».

Brevvekslingen ble inntatt i pressen. Mitt sitat er fra Aftenposten 20. sept. 1946, men fremhevelsene er mine.

Der foreligger også en uttalelse fra statsminister Nygaardsvold herom: «Nygaardsvold fremholdt meget sterkt at opplæringen og treningen av norske militære for deltagelse i Englands forsvar måtte baseres på frivillighet. Ingen skulle mot sin vilje tvinges til å slåss for England». (Trygve Lie: «Med England i lidlinjen» s. 57-58).

Hadde Norge ikke overholdt sine forpliktelser i overenskomsten 10. juni 1940 ville det vært en internasjonal rettskrenkelse. Statsråder som enten ikke kjente ordlyden, eller trodde at frivillig innsats var statlig krig, eller virret i andre misforståelser, kunne om de hadde forpliktet Norge bragt nasjonen evig skam for ensidig brudd på avtale. Heldigvis er det bare Kongen i statsråd som etter grl. § 26, jfr. 25, kan «begynne krig». Noen slik beslutning foreligger ikke, og vi har altså Kongens ord for det motsatte.

Men hva med bistand til «fienden» etter § 86 om det hadde vært krig da provisoriske anordning 3. juli 1940 sa det var krigstilstand? Regjeringen samtykket isåfall på den tid i at de internerte norske stridskrefter kom til det av «fienden» besatte Norge, ikke til et okkupert land, hvor våpnene var nedlagt. Soldatene, som kom hjem, gikk over til å bli arbeidere på fabrikker og i jordbruk m.m., enkelte endog i ammunisjonsfabrikker og er ikke straffet herfor. De hadde jo regjeringens samtykke, hørte om Administrasjonsrådets opparbeidelse av flyplasser og dets forslag om å gjøre norsk — tysk grensevakt mot Sovjet permanent. Men de, som leste våpenstillstands- og kapitulasjonsoverenskomsten hadde samme erfaringer og dessuten det direktiv til folk og myndigheter som regjeringen bevisst og metodisk skjulte, så der oppstod to grupper i det norske folk, majoriteten, som mente krigen fortsatte og minoriteten, som visste at krigen opphørte 10. juni 1940. Pliktene for disse måtte jo bli motsatte. Majoriteten, hadde med en fiende å gjøre, minoriteten med en okkupant, uansett hvor ydmykende situasjonen føltes. Man måtte se å komme gjennom den på folkerettslig måte. Søke å vareta norske livsinteresser, ikke krigsinteresser. Sannheten viser at minoriteten, som fikk uhyggelige straffer, hadde rett. Det blir

Militarismen i østsonen —

Forts. fra s. 2

Sentrene for det østtyske luftvåpen ligger i Lausitz og omkring Berlin. Også luftfartsindustrien er sterkt utbygget og Øst-Tyskland fremstiller selv fly.

Også en sterk marine har en bygget opp i Øst-Tyskland. Pankow forfører således over 150 krigsfartøyer og krigshavnene Peenemünde og Sassnitz er blitt sterkt utbygget. Nye verft er blitt anlagt i Warnemünde, Wismar, Stralsund og Wolgast. Sjef for østsonens marine er den gamle kommunist og tidligere vindusdekoratør Walde-mar Verner.

Det militære hovedkvarter i Strausberg utvides stadig. Over 20.000 offiserer lever nå i den underjordiske kommandosentral. Hovedkvarteret har sin egen flyplass. Siden 1957 har offiserene i Strausberg ikke anledning til å reise til Øst-Berlin uten med spesiell tillatelse.

*

Den nasjonale folkearmé, som efter offisielle oppgaver omfatter 90.000 mann, men som efter sikre anslag utgjør 110.000 mann, er ikke de eneste vepnede avdelinger i Øst-Tyskland. En har i tillegg de 24 beredtschaften (regimenter) av grensepolitiet, som er direkte underlagt innenriksministeren. Grensepolitiet, er utstyrt med moderne panservogner og artilleri og har en styrke på 46.000 mann. Hovedkvarteret er i Paetz ved Königswusterhausen.

Innenriksministeriets Deutsche Bereitschaftspolizei ble i 1957 forsterket fra 20.000 til 30.000 mann. De 18 regimenter (Beredtschaften) er alle

historiens dom. Men skulle vi ikke nå være kommet så langt at man ser sannheten i øynene straks. Ikke så at Storting og Administrasjon enes om straks å oppheve alle dommer etter § 86 for handlinger etter 10. juni 1940. Men at domstolene — som fra først av ble villedet av regjeringen ved at den ikke fremla det materiale, som den pliktet å fremlegge for Høyesterett i Haalandssaken — nå går med på å samtykke i at et tilstrekkelig antall — 3 er sikkert nok — dømte får sine dommer gjenopptatt etter straffeprosesslovens § 414,1 og 2: Deri sies at 1) «naar falske eller forfalskede Dokumenter har vært benyttede i Sagen og 2) «naar nye Kjendsgjæringer oplyses eller Beviser tilveiebringes», så er en av disse alternativer nok til etter § 418 at Retten «påbyder» en fornyet hovedforhandling. Etter ny dom blir da eventuelt tilsvarende dommer opphevet.

(Forts. neste nr.)

motoriserte og er i første rekke beregnet på å slå ned uroligheter sammen med SED's Betriebskamfgruppen. Transportpolitiet, som omfatter 70 kompanier med 8.500 mann skal beskytte kommunikasjonene. Ved siden av disse politiavdelinger forfører det ikke kasernerte «Deutsche Volkspolizei» over en styrke på 75.000 mann. Hovedkvarteret for det militært utrustede Bereitschaftspolizei er i Grossglenicke ved Berlin.

Så har en det hemmelige politi SSD, som også er et ledd i de vepnede stridskrefter. Det omfatter ca. 15.000 mann. Sjef for det hemmelige politi var inntil februar 1957 Ernst Wollweber, men han falt da i unåde og ble erstattet av den gamle kommunist Erich Mielke.

I tilknytning til de foran nevnte militære avdelinger av forskjellig art, har en også en lang rekke halvmilitære organisasjoner, blant dem SED's kampgrupper — den nye folkestorm — som er en slags territorialhær, utrustet med tunge våpen, og mange andre. Militarismen av hele folket skrider stadig fremad helt fra skolene av, gjennom sportsorganisasjonene og opp til de nasjonaliserte bedrifter, hvor en har de spesielle Betriebskampgruppen.

*

Alt i alt forfører Øst-Tyskland over rundt regnet 1,1 million militærutdannede menn. Derav faller:

110.000 på den nasjonale folkearmé
130.000 reservister
50.000 på grensepolitiet
30.000 på beredskapspolitiet
8.000 på transportpolitiet
5.000 på de vepnede enheter av SSD
78.000 på folkepolitiet
300.000 på kampgruppene
400.000 på det formilitære «Gesellschaft für Sport und Technik».
Likeoverfor dette forfører Bundesrepublikken (Vest-Tyskland) over:
Bundeswehr 269.000 mann
Bundesgrenzschutz
15.000 mann
Land- og kommunalpoliti
117.000 mann

Legger man til grunn et befolkningstall på 17 millioner for Øst-Tyskland og 53 millioner for Bundesrepublikken, så faller det i Bundesrepublikken 8 vepnede på 1.000 innbyggere, mens det i Øst-Tyskland faller 57 eller 7 ganger så mange.

Så når det gjelder «militarisme» kan østsonen med det gamle Preussen og Sachsen visselig måle seg med Vest-Tyskland.

«Den kloke taushets forheng»

(Forts. fra side 5).

Den britiske offentlighet, sier Veale, vet fremdeles ikke at Roosevelt ikke hadde noen bruk for Stor-Britannia, da hans politikk jo gikk ut på **hjertervennskap** med Sovjet. Og når den britiske offentlighet er så uvitende, kommer det av at ingen engelsk forfatter har innlatt seg på det samme som amerikanske kolleger: Skrive sannheten om Roosevelt. Skildre «fredsfyrsten» som den mann han var. Dekket av «den kloke taushets forheng» har derfor Roosevelt fremdeles beholdt den hedersplass han sikret seg i millioner godtroende menneskers hjerte, dengang han satt og sang salmer sammen med Sir Churchill ute på det stormende hav.

Så var det den siste av «De Tre Store», Stalin. Alment anerkjent som masse-morder og all round banditt. Her gjaldt det om å være forsiktig, synder skulle skjules og dyder måtte dukke opp. Men «forhenget» klarte også dette, så tilslutt fikk verden oppmuntrende bilder av kose-lige «Jo» som klappet småbarn og snakket gemytlig med kjerringer og kaller.

*

Imidlertid: Krigen sluttet jo engang og F. J. P. Veale trekker derfor frem noen begivenheter hvor «forhenget» har spilt en rolle:

MORDENE I KATYN-SKOGEN f. eks.

I februar 1943 kom noen polske sivilarbeidere til de tyske myndigheter i Smolensk og rapporterte at de var kommet over noen mistenkelige hauger i Katyn-skogen. De trodde haugene var graver og en foreløbig rask utgravning brakte også for dagen flere lik i polsk uniform. Den 29. mars 1943 begynte så planmessige utgravninger med det resultat at rikssender Berlin 12 april 1943 kunne meddele at man hadde funnet en 26 meter lang og 16 meter bred grav som var fylt med 12 lag lik i polsk uniform. Alle var drept med nakkeskudd. — Man gikk nu igang med å undersøke andre hauger i nærheten.

Den alminnelige engelskmann, sier Veale, tok ganske kjølig mot nyheten, da han mente at det var tysk propaganda for å sverte «Koselige Jo». Men han ble plutselig våken da tyskerne forlangte sammenkalt en internasjonal kommisjon fra nøytrale land for å studere saken på stedet. Tyskerne rettet også en henstilling til det internasjonale Røde Kors om å sende en undersøkelseskommisjon til Katyn.

Da Sovjetregjeringen protesterte mot dette, forstod opinionen hvem det var som stod bak mordene, og sikker ble man da undersøkelses-

kommisjonens rapport forelå. Det var Sovjet som hadde myrdet polakkene, og Sovjet, det var jo Stalin. — At det var så, forstod man forresten allerede tidligere da Sovjet slapp løs titusener av polske soldater, men få offiserer. Hvorfor kom ikke offiserene? Polen var jo på samme side som russerne og trengte i høy grad sine militære ledere. Stalins svar var ganske forbløffende. Først sa han at de savnede offiserer var rømt over grensen og inn i Manchuria og da han 18. mars 1942 ble oppsøkt av den polske øverstkommanderende general Anders antydte han at de savnede offiserer måtte finnes på Frantz-Josephs land eller et annet sted i polarområdet.

Den tredje november 1941 hadde den polske regjering i London bedt den britiske regjering hjelpe seg med å få frigitt de 15.000 polske offiserer som satt i russisk krigsfangenskap. Denne datum er viktig, sier Veale. For den beviser at den britiske regjering allerede 18 måneder før fundene i Katyn-skogen offisielt visste at der savnedes 15.000 polske offiserer, og at der i Katyn-skogen var begått en redselsfull forbrytelse.

Tyskernes forlangende om å la Katynsaken bli gransket av en internasjonal kommisjon, et krav som ble kraftig støttet av den polske regjering i London, ble ikke godtatt av England, som jo etter eget sigende var gått i krig for Polens skyld. — Polen var jo lite og spillte mindre rolle, annerledes med Sovjet hvis hjelp man trengte for å knekke Hitler. Derfor ble da også Katyn-saken lagt på is.

Da Sovjet hadde vegret seg for å la det internasjonale Røde Kors undersøke Katyn-ofrene, organiserte tyskerne fra tolv nøytrale land et utvalg medisinske og juridiske sakkyndige som reiste til Katyn og avga sin rapport. De sakkyndige kunne berette at de døde, som var blitt fanget av russerne i september 1939 var drept senest i april 1940. Talløse brev, dagbøker, notisbøker og andre dokumenter som de sakkyndige fant i lommene på ofrene, hadde ingen senere datum enn april 1940. De fleste avisom ble funnet var datert mars eller april 1940 — ingen hadde en senere datum.

Det kan tilføyes at krigen mellom Tyskland og Sovjet brøt ut 22. juni 1941 og at tyskerne først 17. juli kom i besittelse av Smolensk og det strøk hvor Katyn er, men da hadde de myrdede allerede ligget 14 måneder i sine graver. Så Stalins synd var sikker nok. Men den skadet ham ikke under krigen, hvor han ble godt dekket av «den



VARE SVARTE BRØDRE.

Sir Edgar Whitehead, ministerpresident i Sør-Rhodesia fikk for en tid siden besøk av en delegasjon av svarte høvdinge, som oppfordret ham til å oppheve maksimalprisen på bruder. Maksimalprisen på 20 pund svarte ikke til den nåværende levestandard, hevdet de.

*

DEN VESTTYSKE VALG-KAMP.

Som i Norge spares det heller ikke på fete løfter under partipolitikernes holmgang i Tyskland. Således beretter Deutsche Wochen-Zeitung at da CDU-agitatoren valglofter til bøndene har vært vanskelig å overby, lover sosialdemokratene: Etter valget vil man heve bøndenes jorder med 60 cm. slik at de fremtidig ikke behøver å bøye seg så dypt under arbeidet. Kanskje dette kunne være noe for det norske Senterpartiet etter aborten i det samlingsvrøvl som hittil har vært eneste programpost?

*

HALVANNET ARS EICHMANNS-PROSESS?

Mens den grufulle svindelprosess i Jerusalem sleper seg frem og også Eichmanns stilling blir mere og mere mistenkelig, bebuder den jo-

kloke taushets forheng» så han beholdt sitt ry som en hedersmann der så det som sin livsoppgave å knuse kjeltringer som Hitler.

*

Advokat F. J. P. Veale kommer i slutningen av sin bok også inn på domstolen i Nürnberg, og skriver her om dommen over admiral Raeder:

«Den eneste kjennsgjering som virkelig stod tydelig frem var at en fremragende sjøoffiser av selerherrene ble holdt 9 år i strengeste arrest bare for at han hadde stått på de tapendes side.

Det er velgjørende å se en slik uttalelse. Det som kan sies om Nürnbergdomstolen kan også sies om alle de landssvikdomstoler der dukket opp som dens avleggere i en rekke land. De som ble dømt, ble ikke dømt for forbrytelser, men på få unntagelser nær bare dømt fordi de hadde stått på de tapendes side.

F. J. P. Veales bok viser at denne oppfatning nu arbeider seg frem på engelsk hold. Og da er mennesketheten langt på vei mot sannheten.

KONRAD SUNDLO

Averter i «Folk og Land»

diske avis «Aufbau» i New-York at denne propaganda-sitron vil bli presset til siste rest. De pågående forhandlinger vil riktig nok «bare» vare i 3-4 måneder, skriver bladet, men det er overveiende sannsynlig at dommerne vil bruke ytterligere tre måneder på å formulere dommen, idet «hvert ord i den vil bli omhyggelig veiet i hele verden». Hvorledes enn dommen vil falle ut, vil den selvsagt bli påanket av Eichmanns forsvarer. Det betyr at etter forløp av ytterligere 3-4 måneder vil ankesaken bli behandlet av overretten. En kjennelse av denne vil igjen kunne forelegges et spesialkammer av overretten (5 dommere). På denne måte vil det medgå ialt bortimot halvannet år.

*

KINESISKE ATOMBOMBER.

I forbindelse med de stadig fornyede meldinger om alvorlige motsetninger mellom Sovjetsamveldet og det røde Kina, kan det ha sin interesse å notere seg at japanske atomfolk mener at Kina i løpet av ett eller to år selv vil være istand til å fremstille atombomber. Det er den diplomatiske korrespondent til «Observer» i Tokio Robert Stephens som telegraferer dette til London. Det er i det hele tatt hyggelige utsikter for den hvite rase, som så totalt har mistet sin selvoppholdelsesdrift.

*

UKJENT STAT!

Vi neynte Eichmann-saken. Forsvareren dr. Servatius ville gjerne ha en vitneforklaring av den tidligere stormufti av Jerusalem Hadj Amin el Housseni, men denne avsto under henvisning til at han ikke kjente til at det eksisterte noen stat Israel.

*

TILLITVEKKENDE LEDERE.

Efter hva det amerikanske tidsskrift «Newsweek» meddeler har NATO utarbeidet 32 forskjellige planer for inngripen ved en ny Berlin-krise.

*

BARE BAGATELLER.

Mens hele verden korser seg over de grufulle og umenneskelige tyske nasjonal-sosialister arbeider de samme humanister iherdig for at det røde Kina skal bli opp-tatt i det mellomfolkelige samarbeide. For nærmere å underbygge konsekvensen i den ensrettede vestlige opinionsdirigering, kan nevnes at efter meldinger i en avis som står den nasjonal-kinesiske regjering nær, har de kinesiske kommunister siden 1950 myrdet 30 millioner mennesker og anbragt

ytterligere 90 millioner i forskjellige konsentrasjonsleire på det kinesiske fastland. Bare mellom 1950 og 1952 likviderte kommunistene i henhold til samme kilde 24.740.000 mennesker, vesentlig i landdistriktene. Mellom 1955 og 1957 ble det myrdet eller innesperret over 2.300.000 mennesker. Av de 90 millioner som ble innesperret i konsentrasjonsleire er over 3,5 millioner døde av mishandlinger.

*

SOVJET SEIRER GJENNOM SPIONER.

Den sovjetiske etterretningstjeneste erfarer på omveien om NATO tallrike amerikanske statshemmeligheter, erklærer den tidligere amerikanske sendemann i Sveits Henry Taylor. «Krustsjov vet hva president Kennedy virkelig har til hensikt med Berlin ennå før vår regjering i Washington har fått vite det».

Neste nummer

av **FOLK OG LAND** kommer om fjorten dage eller 19. august.

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

Oslo Stigefabrikk

Inneh. **ALF T. LUNDE**,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ caddimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og holbare løftstrapper.

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land